10/08/2021

“Μητροπολίτης Κινσάσας, Νικηφόρος Μικραγιαννανίτης. Ο Άνθρωπος του Θεού”

/ Γνώμες

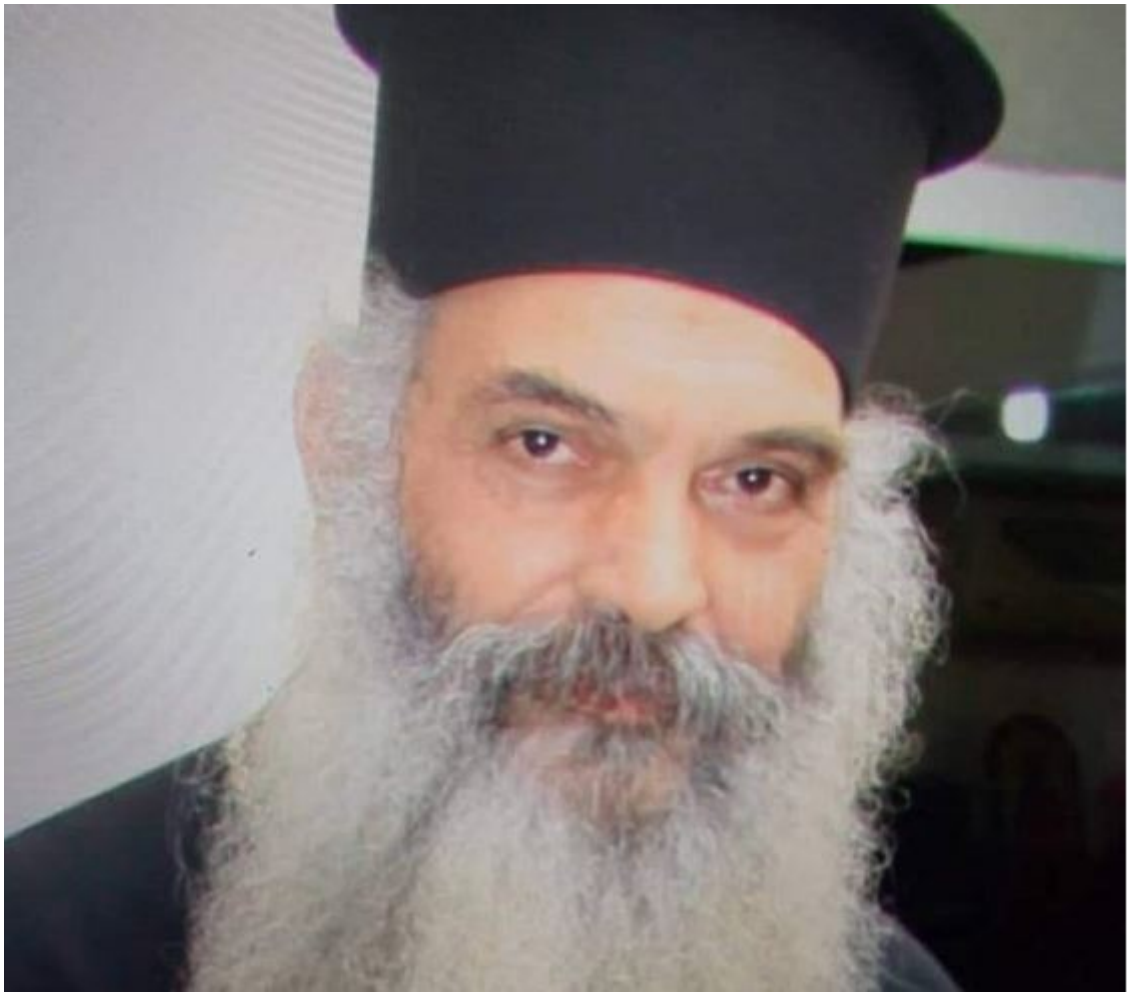

Γράφει ο Αρχιμ. Κοσμάς Θασίτης, Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Κατάνγκας

Οι στιγμές που περνάει η ανθρωπότητα τούτες τις δύσκολες ημέρες λόγω της πανδημίας του covid – 19, που έχει ξεσπάσει παγκοσμίως, έχουν επιφέρει τεράστια προβλήματα, αλλά και εκατομμύρια θανάτους. Χάσαμε από κοντά μας ανθρώπους που αγαπήσαμε, πορευθήκαμε, συνεργαστήκαμε, πονέσαμε και χαρήκαμε μαζί τους σε πολλές πτυχές της ζωής μας.

Ο θάνατος, όμως, δεν άργησε να χτυπήσει και πάλι την πόρτα του Δευτερόθρονου

Πατριαρχείου Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής. Έκανε αισθητή την παρουσία του παίρνοντας μαζί του αξιόλογα στελέχη του Πατριαρχείου και αφήνοντας φτωχότερη την Ιεραποστολική οικογένειά του.

Έτσι, λοιπόν, με τις ευχές του Μακαριωτάτου Πάπα και Πατριάρχου Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής, κ. κ. Θεοδώρου Β’, και την ευλογία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κατάνγκας, κ. Μελετίου, θα προσπαθήσουμε να κάνουμε ένα πνευματικό μνημόσυνο για τον προ ολίγων ημερών κοιμηθέντα Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κινσάσας, Υπέρτιμο και Έξαρχο πάσης Ισημερίας, κυρό Νικηφόρο Μικραγιαννανίτη.

Ως κεραυνός εν αιθρία έφτασε στα αυτιά μας η είδηση ότι ο Μητροπολίτης Κινσάσας, κυρός Νικηφόρος Μικραγιαννανίτης, άφησε την τελευταία του πνοή στο νοσοκομείο Παπανικολάου της Θεσσαλονίκης, μετά από πολυήμερη μάχη με την ασθένεια του covid – 19.

Το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας έχασε έναν από τους πιο πολύτιμους και αξιόλογους συνεργάτες του. Έναν άνθρωπο του Θεού, ο οποίος αγάπησε τον Θεό, τίμησε το ράσο και την Αρχιερωσύνη του και έδωσε τα πάντα για την δόξα του Θεού και την στερέωση της τοπικής Εκκλησίας.

Δικαίως ο Μακαριώτατος Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής,

κ. κ. Θεόδωρος Β΄, τόνισε: έφυγε ένα αξιόλογο στέλεχος του Πατριαρχείου και μία εξαίρετη μορφή της Εκκλησίας.

Ο κυρός Νικηφόρος εκπλήρωσε το κοινό χρέος του σε τούτη τη ζωή. Δημιούργησε τις κατάλληλες προϋποθέσεις για την αιωνιότητα, πριν ξεκινήσει το μεγάλο του ταξίδι. Περιφρούρησε με την διακονία του το σώμα της Εκκλησίας από τους διαφόρους εχθρούς της πίστεως διδάσκοντας, με αυτό τον τρόπο, τον σκοπό της εκεί παρουσίας του. Μία παρουσία η οποία μοσχοβολούσε από την Χάρη του Αγίου Πνεύματος μεταφέροντάς την μέσα στην «κοινωνία της ερήμου του Κονγκό».

Μία ξεχωριστή παρουσία στο χώρο της Εξωτερικής Ιεραποστολής η μορφή του. Άνθρωπος με ευγένεια ψυχής, η οποία ταυτιζόταν με το ήθος, την καλοσύνη, την φιλευσπλαχνία και την πνευματικότητα που τον διέκρινε.

Πολύτιμο διαμάντι αυτού του κόσμου ολόκληρη η ζωή του. Έκρυβε έναν άλλο κόσμο μέσα στην ψυχή του αγγελικά πλασμένο. Έναν κόσμο που οραματίστηκε και αφιέρωσε ολόκληρη την ύπαρξή του στην Μοναχική Πολιτεία του Αγίου Όρους λαμβάνοντας το Μεγάλο Αγγελικό Σχήμα. Γι’ αυτό, μέχρι τέλος της ζωής του στάθηκε ως καλός στρατιώτης Ιησού Χριστού.

Η συναναστροφή μαζί του σου γέμιζε ανείπωτη χαρά. Σου άνοιγε το μυαλό και έβλεπες μέσα από την συνομιλία μαζί του ότι αυτός ο άνθρωπος έβλεπε πέραν του

τάφου. Έβλεπε ψηλά, εκεί που κρύβεται η ομορφιά. Εκεί που κρύβεται η αγάπη, δηλαδή ο Θεός.

Η παρουσία του στην μακρινή Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό, και συγκεκριμένα στην Ιερά Μητρόπολη της Κινσάσας, έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην πνευματική πορεία των Ορθοδόξων Χριστιανών. Προσπαθούσε να μεταλαμπαδεύσει μέσα από την Αγιορείτικη Παράδοση, που βίωσε στο Περιβόλι της Παναγίας, το Αγιοπατερικό Πνεύμα και μέσα από την θεολογική κατάρτιση που κατείχε να διδάξει το Ορθό Δόγμα των Μεγάλων Πατέρων της Εκκλησίας μας μέσα από τις Οικουμενικές Συνόδους.

Βλέποντας την πείνα και την δίψα των ανθρώπων, για να γνωρίσουν την Ορθοδοξία και να εισέλθουν σε αυτήν, εργάστηκε με πολύ ζήλο μαζί με τους λιγοστούς συνεργάτες του, κληρικούς και λαϊκούς κατηχητές, στο κομμάτι της κατήχησης, αλλά και στην βοήθεια των διαφόρων υλικών και οικονομικών αναγκών τους.

Σε τούτο το σημείο, θα πρέπει να τονίσουμε την αγάπη και το ενδιαφέρον που έδειχνε για το μέλλον των νέων παιδιών, ιδιαιτέρως των παιδιών τα οποία φοιτούσαν στο Πανεπιστήμιο της Ορθοδόξου θεολογίας της Μητροπόλεως ‹‹Άγιος Αθανάσιος ο Αθωνίτης››. Προσπαθούσε με νύχια και με δόντια και με πολλές στερήσεις, κυρίως προσωπικές, να κρατήσει όρθιο το Πανεπιστήμιο, ώστε οι φοιτητές να μην στερούνται θεολογικής μάθησης, τροφής και άλλων προσωπικών αναγκών τους.

Η ανησυχία του, όμως, μεγάλωνε ακόμη περισσότερο και για όλες τις ενορίες της Μητροπόλεως. Δεν τον άφηνε να ησυχάζει. Αγωνιούσε για την πνευματική πρόοδο όλων των χριστιανών, ακόμα και της πιο απομακρυσμένης ενορίας που βρισκόταν στα όρια της Ιεράς Μητροπόλεώς του. Φρόντιζε για την σωτηρία των ψυχών τους και για την επίλυση αρκετών προβλημάτων τους. Έκανε πράξη το λόγο του Απ.

Παύλου: τριετίαν νύκτα και ημέραν ουκ επαυσάμην μετά δακρύων νουθετών ένα έκαστον (Πραξ. 20, 31).

Οι Ιεραποστολικές του περιοδείες ήταν μία πνευματική όαση για τους χριστιανούς της επαρχίας του. Η χαρά τους ήταν έκδηλη, όταν συναντούσαν τον Πνευματικό τους Πατέρα. Γι’ αυτό, οι εκδηλώσεις τιμής προς το πρόσωπό του ήταν μοναδικές. Κατά την διάρκεια των επισκέψεών του, τελούσε το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, κατηχούσε, συνομιλούσε για τα προβλήματα που τους απασχολούσαν και τελούσε σε πολλές των περιπτώσεων ομαδικές βαπτίσεις.

Άλλοτε τον πολεμούσαν ψευδάδελφοι, άλλοτε συμπατριώτες του, άλλοτε αιρετικοί, άλλοτε τον πίκραναν τα πνευματικά του παιδιά. Αυτός, όμως, ως στοργικός Πνευματικός Πατέρας τους που ήταν, προσευχόταν με πόνο και δάκρυα για όλους αυτούς, αλλά και για να τον ενδυναμώνει ο Κύριος στον προσωπικό του αγώνα. Εδώ ταιριάζει για τον Σεβασμιώτατο η περιγραφή που κάνει ο Ιερός Χρυσόστομος για τον Απ. Παύλο: Αυτός, λοιπόν, προσευχήθηκε για τους αδελφούς του, ώστε να στηριχθούν, ζητεί όμως τώρα απ’ τους ίδιους, να προσεύχονται γι’ αυτόν, όχι για να μην κινδυνεύσει, αλλά για να διαδίδεται ο λόγος του Κυρίου και να δοξάζεται, όπως συνέβη μεταξύ τους (πρβλ. Β’ Θεσ 3, 1).

Εν κατακλείδι, ο μακαριστός Μητροπολίτης Κινσάσας, κυρός Νικηφόρος Μικραγιαννανίτης, αφιέρωσε στο χώρο της Εξωτερικής Ιεραποστολής την ψυχή και το σώμα του. Άφησε το αποτύπωμα της παρουσίας του με το παράδειγμά του στο Κονγκό, στην εσχατιά της Αφρικής . Μετέφερε το Φως της Ορθοδοξίας στις καρδιές των Αφρικανών αδελφών μας. Προσπάθησε να ζωγραφίσει με τα χρώματα

των αρετών, που πηγάζουν από το Αγίον Πνεύμα, την άχρωμη ζωή των ανθρώπων και να αναγεννήσει την ύπαρξή τους οδηγώντας την στην Βασιλεία των Ουρανών.

Ο λαός του Κονγκό και όλοι εμείς που γνωρίσαμε τον μακαριστό, κυρό Νικηφόρο, του χρωστάμε απέραντη ευγνωμοσύνη για όλα αυτά που μας προσέφερε. Ανθρωπίνως, αισθανόμαστε λύπη, γιατί χάσαμε έναν Άνθρωπο του Θεού, έναν Αληθινό Επίσκοπο. Όμως, ελπίζουμε και παρηγορούμαστε ότι ο ουρανός κέρδισε έναν πρεσβευτή ο οποίος θα προσεύχεται για όλους εμάς εις το ουράνιο θυσιαστήριο.

πηγή: pemptousia.gr